

5. 12. 2019: ČETRTEK PRVEGA ADVENTNEGA TEDNA

"V Božje kraljestvo ne bo vstopil vsak, ki me kliče Gospod, Gospod, ampak le tisti, ki spolnjuje voljo mojega nebeškega Očeta." (Mt 7,21)

Iz 26,1–6; Mt 7,21.24–27

Tisti čas je rekel Jezus svojim učencem: Ne pojde v nebeško kraljestvo vsak, kdor mi pravi: »Gospod, Gospod«, temveč kdor spolnjuje voljo mojega Očeta, ki je

v nebesih. Vsak, kdor posluša te moje besede in jih spolnjuje, bo torej podoben pametnemu človeku, kateri si je postavil hišo na skalo. In ulila se je ploha in pridrli so nalivi in privršali so vetrovi ter se zagnali v ono hišo: in ni padla, zakaj imela je temelj na skali. Vsak, kdor posluša te moje besede in jih ne spolnjuje, pa bo podoben nespametnemu možu, kateri si je postavil hišo na pesek. In ulila se je ploha in pridrli so nalivi in privršali so vetrovi ter butnili v ono hišo: in padla je in njena podrtija je bila velika.

Pridi k nam tvoje kraljestvo

Če hočemo iz Cerkve napraviti Božje kraljestvo, malikujemo. Sumim, da je imel Jezus to v mislih, ko je rekel, da samo govorjenje "Gospod, Gospod" ne zadošča. Če hočemo ta svet spremeniti v Božje kraljestvo, bomo vedno zamerljivi in razočarani. Če pa imamo za Božje kraljestvo samo nebesa, izgubimo večino preobražajoče moči evangeljskega sporočila. Ne čakamo na prihod idealne Cerkve niti na popoln svet tukaj in zdaj. Ne čakamo niti samo na prihodnji svet. Kraljestvo je več od vsega tega. Vedno je tu in ni tu. Je vedno zdaj in še ne zdaj. Med že in še ne. Nobena institucija ga ne more obseči. V besedilu, s katerim Jezus opisuje Božje kraljestvo, je to jasno povedano. Vse lažne religije izvirajo iz ene utvare. Ko pobožno molimo: "Pridi k nam tvoje kraljestvo," bi morali hkrati tiho reči: "Odidi, moje kraljestvo." Božje kraljestvo daleč presega vsa kraljestva jaza in družbe ali osebnih nagrad.

Kakor je Jezus drugje povedal: "Nihče ne more služiti dvema gospodoma. Vedno bo ljubil enega in ignoriral drugega" (Mt 6,24). Naša prva in konča lojalnost je mogoča le enemu kraljestvu: Božjemu ali našemu lastnemu. Tega ne moremo hliniti. Večjo sliko je mogoče videti, ko je v središču Božje delovanje in Njegova volja, mi pa smo srečni, da imamo svoje mesto v delčku te širše slike. To pomeni uresničevati voljo mojega nebeškega Očeta in omogoča, da se razvije in pokaže širše prizorišče življenja in ljubezni.

Mislím, da je Jezus učil širšo različico tega, kar številni med nami danes mislijo, ko govorijo, da moramo misliti globalno in delovati lokalno. Ker sem del velike slike, sem pomemben in bistven. Ker pa sem samo del, sem pravilno umeščen nekje znotraj celotne slike. Kakšno svobodo vsebuje ta resnica! Pomembni, dragoceni in vključeni smo. Ni se nam treba obremenjevati s tem, da gojimo in ohranjamo svojo lastno zasebno pomembnost. Naše dostojanstvo nam je od Boga dano. Osvobojeni smo samega sebe (strahu zase in vsega vrtenja okrog lastne pomembnosti ali nepomembnosti).

Še več. Oznanjevanje Božjega kraljestva nas osvobodi tudi družbenih malikovanj. Ne moremo več moliti: "Pridi k nam tvoje kraljestvo," če dejansko zaupamo zgolj svojim narodom, strankam, vojakom, bankam in institucijam, od katerih pričakujemo odrešenje. Tudi vse te ustanove je treba zrelativizirati. Zaradi te bolezni, za katero bolehajo vsi zahodnjaki, ki ne verjamejo več v vstajenje in osebnega Boga Očeta, čeprav so morda katoličani, je papež Janez Pavel II., govoril o strukturalnem grehu in institucionaliziranem zlu. Sisteme tega sveta lahko modro uporabljamo, nikdar pa ne smemo verjeti ali verovati vanje. Verujemo samo v Boga! Vsak resničen katolik, vsevključujoč kristjan, naj bi prvi razumel, da "Pridi, Gospod Jezus" pomeni: ne zapravimo preveč časa z zaupanjem, da nas bodo preostala "gospodstva" tega sveta na koncu lahko rešila in nam osmislila življenje.

Premislím:

Katera "kraljevanja" (gospodarje) moram opustiti, da bom lahko užival Božje kraljevanje (ki je vedno v naše in moje dobro, ker Bog ni sebičen, kakor je moj lažni jaz ali stari človek)?